

Redactare: Iulia Trancuța
Corectură: Daria Logofătu
DTP: Carmen Dumitrescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Scheunemann, Frauke

Paul și Sneakers : Un câine printre pisici / Frauke Scheunemann,
Antje Szillat ; il. de Nikolai Renger ; trad. din lb. germană
de Iulia Dromereschi. – București : Booklet Fiction, 2024

ISBN 978-630-6662-47-0

I. Szillat, Antje
II. Renger, Nikolai (il.)
III. Dromereschi, Iulia (trad.)

821.112.2

Paule und Sneakers

Zwei wie Hund und Katze

by Frauke Scheunemann and Antje Szillat (authors) and
Nikolai Renger (illustrator)

Copyright © KARIBU – an imprint of Edel Verlagsgruppe GmbH,
Neumühlen 17, 22763 Hamburg

www.edel.com

© Booklet Fiction, 2024, pentru prezenta ediție
Booklet Fiction este un imprint al Editurii Booklet.

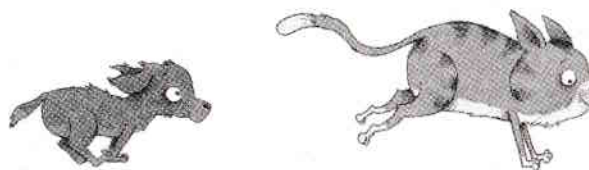
Frauke Scheunemann

Antje Szillat

PAUL și Sneakers

UN CÂINE PRINTRE PISICI

Volumul I

Ilustrații de Nikolai Renger

Traducere din limba germană
de Iulia Dromereschi

CUPRINS

PROLOG	7
Capitolul 1. Tunete și fulgere	8
Capitolul 2. Alarmă! Miroș de naftalină!	15
Capitolul 3. Legături de familie	23
Capitolul 4. Monstrul de motan	28
Capitolul 5. Ora de alint	36
Capitolul 6. Vise de teckel	41
Capitolul 7. Noi prieteni	46
Capitolul 8. Umbre	53
Capitolul 9. Acrobații	60
Capitolul 10. Urmărirea	68
Capitolul 11. Gașca de pisici	76

Capitolul 12. Proiectile	83
Capitolul 13. Planul cu iepurele	89
Capitolul 14. Superstarul pisicilor	97
Capitolul 15. Pistoale cu apă	104
Capitolul 16. Muncă de echipă	112
Capitolul 17. Pisică onorifică	120

PROLOG

Ceva nu e în regulă cu Sneakers ăsta! Uite numai cum arată, bătrânul! Blană neîngrijită, ochi verzi, veninoși. Sneakers! Ce nume mai e și ăsta? Poate s-o fi potrivit pentru o pereche de încălțări de sport jerpelite, însă pentru un cotoi? Ridicol!

Tocmai acest cotoi gras vrea să-mi spună mie că e perfect normal să părăsești casa, seară de seară, la ora zece fix și să te întorci abia după câteva ore, terfelit și vai de tine. Merge prea departe! Nasul meu sensibil de câine îmi spune că aici se petrec lucruri necurate. Eu, Paul de Ottersbach, voi desluși misterul!

CAPITOLUL 1

TUNETE ȘI FULGERE

PFOAI! Pe osul meu favorit, vremea asta e de pomină. Vântul suflă și șuieră, fulgerele pâlpâie și din cer se aud trosnete și bubuituri.

Din fericire, stau în coșulețul meu confortabil, pe care îl împart cu sora mea, Pauline, și cu fratele meu, Pepe.

Spre deosebire de ei, care tresar la orice fulger sau tunet, eu sunt compleeeet relaxat. De-a dreptul!

— Pauline, Pepe, potoliți-vă, îmi mustru eu frații sperioși. Aș dori să mă visez din nou în paradisul teckelilor. Dar când tresăriți și scheunați așa, nu pot.

— Uuu-huuu-huuu, scheună Pauline. Î-î-îmi este fr-fr-frică!

— Nu fi atât de necioplit cu surioara noastră, îmi reproșează Pepe. Este sensibilă. Și mie nu-mi place dacă bubuie așa în timpanele mele. Sunt foarte delicat.

SENSIBILĂ? DELICAT? Alo!

— Să vă amintesc că suntem câini de vânătoare de primă clasă și, mai ales, de rasă pură? Îi încurajez. Când ești câine de vânătoare, trebuie să fii OBIȘNUIT CU GLOANȚELE. Asta pentru că mergem la vânătoare, unde, se știe, se trage cu pușca!

— Nu am ce să fac dacă-mi este frică, se jeluiește mai departe Pauline. Și eu aș prefera să fie altfel... Uuu-huuu...

— Și urechile mele sunt... se vaită și Pepe, dar nu apucă să termine.

Ușa se deschide, iar Manfred de Ottersbach intră în cameră.

Pe coada de foc a vulpii, să vezi acum muștruluieli! Stăpânul nostru nu poate suporta scheunăturile – cu atât mai puțin pe cele cauzate de nițică vreme rea. Sărmana Pauline, săracul Pepe! Acum parcă mi-e milă de ei.

— Cine scheună de-ți sfâșie inima? Să fie oare biata Pauline...?!

Ce?! Am auzit bine?

Stăpânul se apleacă deasupra coșulețului și o cuciește pe Pauline, care s-a cuibărit între mine și Pepe. Cu o expresie ciudată, o strânge la pieptul lui lat. Pepe pare c-a amuțit.

— Drăguța de tine, vai, cum îți bubuie inimioara! Dar stai liniștită, că nu pățești nimic. Voi avea grijă de tine.

Pepe și cu mine ne privim uluiți, cu atât mai mult cu cât stăpânul nostru scoate un biscuit din buzunarul vestei și i-l vâără sub bot Paulinei.

Chiar dacă încă tremură de frică și scheaună în duet cu Pepe, apucă biscuitul și îl mestecă bucuroasă.

— E bun, drăgălașo, îți place?

Sigur că-i place. Și nu doar ei. Simt că-mi lasă gura apă.

— Snif, scheau, snif, fac eu plin de teamă, pe cât se pricepe un teckel deloc speriat. Uuu-huuu-huuu...

— Nu te dai în lături de la nimic, așa-i? mă necăjește Pepe.

Ridic din umeri, inocent.

— Ce vrei să spui, Pepe? Îmi este la fel de teamă de vremea rea cum vă e și vouă.

Pepe clatină din cap, dar asta nu mă împiedică să continui. Ies din coșuleț, sărind cu o privire nevinovată pe pantalonii reiați ai stăpânului nostru.

Haide, dă-mi și mie un biscuit! Apoi mă opresc imediat din scheunat. Doar am și eu onoarea mea de teckel!

— Dar termină odată, Paul, mârâie Manfred, iritat, și mă scutură de pe piciorul lui. Treci înapoi în coșuleț și nu mai scheuna! Nu așa se poartă un câine de vânătoare!

Pardon? Dar când Pauline se comportă așa, o alintă și îi aruncă priviri duioase. Cât de nedrept!

Sunt pe cale să încep iar să scheaun, ca un teckel de douăzeci de săptămâni ce mă aflu, când se deschide din nou ușa. De data asta, e Constanze de Ottersbach.

— Mă gândeam eu că te găsec aici, Manfred, zice ea, și îi aruncă o privire plină de reproș soțului ei. Ai luat o decizie?

Stăpânul ridică din umeri.

— Nu e deloc ușor, Conzi, spune el, cu o voce gătuită.

Stăpâna își încrucișează brațele la piept și se bosumflă.

— Nu, Manfred, te rog să nu începi iar. Ne-am înțeles că vei păstra doi cățeluși ai Blankăi, și nu trei. Nu ne descurcăm cu patru câini!

— Da, așa ne-am înțeles, spune Manfred cu tristețe, în timp ce-i întinde încă un biscuit Paulinei. Dar Blanka îmbătrânește și preferă să doarmă în fața șemineului. Merită asta, iar eu...

— TERMINĂ! strigă stăpâna cu glas ascuțit. Dacă nu iei tu o decizie, iau eu!

Stăpânul Manfred se uită când la mine, când la Pepe, când la mine, când la Pepe... Ochii lui înoată în lacrimi acum, iar eu simt deodată că mi se face frig.

— Ai auzit, Paul? întrebă Pepe de lângă mine, cu glas stins. Unul dintre noi trebuie... trebuie să plece. Dar unde?

Nu pot spune nimic. Nu mai sunt în stare nici să implor pentru un biscuit.

Pauline se strânge și mai aproape de stăpân și îi linge mâinile.

Măi să fie, surioara noastră luptă cu mijloace necinstite! Ce *mincâinoasă!*

— În orice caz, știi c-o păstrez pe micuța Pauline, spune îndată stăpânul – la care Pauline scoate un „ham-ham“ ușurat. Și am luat o decizie și în privința cățelilor.

Mă bat cu pumnul în piept. Îmi pare rău, cumva, pentru Pepe. Am aflat de la mama cum merg lucrurile. Vor veni mii de oameni, îl vor întoarce pe sărmanul meu frate pe toate părțile, îl vor purta de colo-colo și apoi vor încerca să se tocmească la preț cu stăpânul Manfred.

Deloc plăcut!

Dar sunt sigur că stăpânul nu-l va da pe fratele meu decât pe mâini bune.

— Pauline e cam sfioasă, așa că va trebui să lucrez serios cu ea, explică stăpânul. De aceea, cățelul nu trebuie să fie dificil, și, mai ales, trebuie să nu se teamă.

Eu. Absolut! Totul se potrivește!

— E adevărat că Paul este cel mai chipeș dintre cei doi, însă, din păcate, nu e obișnuit cu gloanțele!

Pardon?! Sigur că sunt! Sunt singurul obișnuit cu gloanțele de aici. Niciun teckel din lume nu poate fi la fel de obișnuit cu gloanțele ca mine! Aș putea sta relaxat pe o ladă cu petarde care pocnesc toate deodată și n-aș scoate nici măcar un scheunat.

